

Sygn. akt XIII U 2696/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Dorota Opilowska- Starzec
------------------------	---

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym sprawy G. W.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek odwołania G. W.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

z dnia 4 lipca 2019 r. nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. nie obciąża G. W. kosztami postępowania w sprawie.

Dorota Opilowska-Starzec

Sygn. akt **XIII U 2696/19**

UZASADNIENIE

Decyzją z 4 lipca 2019 r. nr (...) Dyrektor Zakładu Emerytalno- Rentowego MSWiA w W. odmówił G. W. ponownego przeliczenia emerytury. W uzasadnieniu organ wskazał, że wnioskodawca we wniosku o przeliczenie emerytury nie wskazał nowych dowodów lub nowych okoliczności, które miałyby wpływ na wysokość świadczenia, a zatem nie występuje żadna z przesłanek, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...)

(decyzja- k. 191 a.r.)

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł odwołujący. Odwołujący wskazał, że sporny rozkaz personalny został wydany z naruszeniem przepisów prawa, zaś świadczenie emerytalne powinno być podwyższone o 50 obniżonego dodatku służbowego.

(odwołanie – k. 2 a.s.)

W odpowiedzi na odwołanie organ wniósł o jego oddalenie, zasądzenie od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz rozpoznanie sprawy pod nieobecność pozwanego w razie przeprowadzenia rozprawy. Organ wskazał, że odwołujący powołał się na rozkaz personalny Komendanta

Powiatowego Policji w O. z 27 sierpnia 2001 r. nr (...), którym to rozkazem obniżono jego dodatek służbowy z kwoty 215 zł na 165 zł od 1 września 2001 r. Odwołujący wskazywał, że w świetle obowiązujących wówczas przepisów rozkaz ten był wydany z naruszeniem prawa, bowiem został wydany jako samoistny dokument niepoprzedzony postępowaniem dyscyplinarnym lub formą nadania dodatku i jego obniżenia. Organ wskazał jednak, że podstawą ustalenia wysokości emerytury było zaświadczenie o uposażeniu i nagrodzie rocznej dla celów emerytalnych z dnia 16 lutego 2007 r., gdzie wysokość dodatku służbowego określono na kwotę 165 zł. Ponadto, taka sama wysokość dodatku została wskazana w rozkazy personalnym z 18 sierpnia 2006 r. który przywrócono odwołującego do służby.

(odpowiedź na odwołanie – k. 5-6 a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy decyzji z 30 czerwca 2005 r. odwołujący zmienił nazwisko z (...) na (...).

(decyzja- k. 59 a.r.)

G. W. (ur. (...)) w dniu 26 stycznia 2007 r. złożył wniosek o przyznanie emerytury policyjnej na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...)

(wniosek – k. 33-37 a.r.)

Do wniosku dołączył m.in. zaświadczenie o uposażeniu i nagrodzie rocznej dla celów emerytalnych, z którego wynika, że odwołujący w ramach uposażenia na ostatnio zajmowanym stanowisku pobierał dodatek służbowy w wysokości 165 zł.

(zaświadczenie o uposażeniu i nagrodzie rocznej dla celów emerytalnych – k. 53 a.r.)

Do wniosku dołączony był również rozkaz personalny wydany przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. nr (...) z dnia 9 stycznia 2007 r. , którym zwolniono odwołującego ze służby z dniem 15 stycznia 2007 r. Jak wynika z treści uzasadnienia rozkazu, rozkazem nr 120/01 Komendant Powiatowy Policji w O. podwyższył dodatek służbowy odwołującego do kwoty 215 zł na okres od 1 stycznia 2001 r. do 31 grudnia 2001 r., zaś od 1 stycznia 2002 r. Komendant Powiatowy Policji w O. przyznał skarżącemu dodatek służbowy w kwocie 165 zł.

(rozkaz personalny – k. 41-47 a.r.)

Decyzją z 28 marca 2007 r. nr (...) ustalono prawo G. W. do policyjnej emerytury w kwocie zaliczkowej. Z kolei decyzją z 10 maja 2007 r. o zmianie emerytury policyjnej ustalono wysokość policyjnej emerytury. Do podstawy wymiaru emerytury wliczono dodatek służbowy w wysokości 165 zł.

(decyzja- k. 77 a.r., zaświadczenie o wysokości podstawy wymiaru- k. 76 a.r.)

Od powyższej decyzji odwołał się G. W.. Prawomocnym wyrokiem z 8 października 2007 r. (sygn. akt XIII U 1834/07) odwołanie zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

(odwołanie, wyrok- k. 96-98, 101 a.r.)

Wnioskiem z 25 marca 2019 r. (data prezentaty) odwołujący zwrócił się do organu o przeliczenie emerytury i powiększenie jej o kwotę 50 zł z tytułu nienależnie obniżonego dodatku służbowego.

(wniosek- k. 190 a.r.)

Do wniosku odwołujący załączył rozkaz personalny nr (...) z 27 sierpnia 2001 r., którym obniżono jego dodatek służbowy do kwoty 165 zł. Jednocześnie rozkaz zawierał pouczenie o prawie G. W. do wniesienia odwołania do (...)

Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. za pośrednictwem Komendanta Powiatowego Policji w O. w terminie 14 dni od doręczenia rozkazu.

(rozkaz personalny – k. 188 a.r.)

Zaskarżoną decyzją z 4 lipca 2019 r. organ odmówił ponownego przeliczenia emerytury.

(decyzja- k. 191 a.r.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego. Ich treść i forma nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, ponadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Mając na względzie, że żadna ze stron nie wniosowała o przeprowadzenie rozprawy, zaś Sąd uznał, że jej przeprowadzenie nie jest konieczne- wyrok wydano na posiedzeniu niejawnym.

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku, a uposażenie to, to uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym i nagrodą roczną, należne funkcjonariuszowi stosownie do przepisów o uposażeniu i nagrodach funkcjonariuszy (art. 5 ust. 1 i art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy zaopatrzeniowej).

Zgodnie z § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzi (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 1148) środkiem dowodowym potwierdzającym wysokość uposażenia dla celów emerytalnych jest zaświadczenie wystawione przez właściwe, ze względu na ostatnie miejsce pełnienia służby przez funkcjonariusza, organy Policji.

Stosownie do art. 218 § 1 k.p.a., w przypadkach, o których mowa w art. 217 § 2 pkt 2, organ administracji publicznej obowiązany jest wydać zaświadczenie, gdy chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikających z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź z innych danych znajdujących się w jego posiadaniu. Zaświadczenie jest aktem wiedzy, a nie woli organu i nie ma charakteru prawotwórczego, nie kształtuje bezpośrednio stosunku prawnego. Organ emerytalny w zasadzie jest związany zaświadczeniem właściwego organu Policji jako środkiem dowodowym, ale jednocześnie jego obowiązkiem jest badanie i ocena całokształtu sprawy o ustalenie prawa do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokości świadczenia z tego tytułu na podstawie przedłożonych dokumentów, zeznań świadków oraz innych dowodów, a także oświadczeń wnioskodawcy (§ 20 rozporządzenia z 18 października 2004 r.), co oznacza możliwość dokonania przez organ emerytalny oceny również dowodu w postaci zaświadczenia. W przypadku zaskarżenia decyzji organu emerytalnego w trybie wynikającym z ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym, a więc w drodze odwołania do sądu powszechnego, ostateczne ukształtowanie praw emerytalnych zwolnionego ze służby funkcjonariusza następuje po przeprowadzeniu stosownego postępowania w kierunku wyznaczonym przez odwołującego się. Sąd powszechny nie ogranicza się przecież do kontroli decyzji organu emerytalnego z punktu widzenia jej legalności, rozstrzyga merytorycznie co do istoty sprawy. **Zatem w toku postępowania sądowego, z zastosowaniem wszelkich środków dowodowych (por. jeszcze art. 473 k.p.c.), może nastąpić weryfikacja zaświadczenia o wysokości uposażenia i nagrody rocznej dla celów emerytalnych.** Brak

takiej weryfikacji prowadziłby do iluzorycznej kontroli decyzji organu emerytalnego. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 listopada 2016 r., III AUa 1207/15)

W toku postępowania Sąd Okręgowy dokonał weryfikacji zaświadczenia o wysokości uposażenia. Jednakże w ocenie Sądu brak było podstaw do kwestionowania tego zaświadczenia. Zarówno w rozkazy personalnym z dnia 27 sierpnia 2001 r., nr (...), jak i w rozkazy personalnym z 9 stycznia 2007 r. nr (...), dodatek służbowy odwołującego został określony na kwotę 165 zł. Ponadto, odwołujący nie kwestionuje tego, że dodatek służbowy przysługiwał mu we wskazanej wyżej wysokości, a jedynie, że rozkazem z 27 sierpnia 2001 r. obniżono jego wysokość z 215 zł do 165 zł, bez podstawy prawnej.

W tym miejscu wskazać należy, że stosownie do pouczenia zawartego w przedmiotowym rozkazy odwołującemu przysługiwał tryb odwoławczy do (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji w O.. Kwestia prawidłowości i podstawy prawnej obniżenia dodatku służbowego powinna być wyjaśniona w trybie postępowania administracyjnego, gdyż kognicja tutejszego Sądu nie umożliwia zmiany wysokości dodatku służbowego obniżonego rozkazem personalnym z 27 sierpnia 2001 r.

Zgodnie z treścią art. 33 ustawy zaopatrzeniowej decyzja organu emerytalnego ustalająca prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ulega uchyleniu lub zmianie na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli:

1. zostaną przedstawione nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności faktyczne, które mają wpływ na prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia;
2. decyzja została wydana w wyniku przestępstwa;
3. dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
4. decyzja została wydana na skutek świadomego wprowadzenia w błąd organu emerytalnego przez osobę pobierającą świadczenie;
5. decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie, które zostało następnie uchylone, zmienione albo stwierdzono jego nieważność;
6. przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu emerytalnego.

"Nowe okoliczności i nowe dowody", o których mowa w artykule 33 ustawy z 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin to okoliczności i dowody, które istniały w dacie wydania decyzji przyznającej prawo do świadczeń z ubezpieczenia (zabezpieczenia) emerytalnego, lecz nie zostały uwzględnione przez organ rentowy. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 listopada 2015 r., III AUa 1889/14)

W świetle powyższego wskazać należało, że odwołujący nie przedstawił nowych dowodów, które wskazywałyby że wysokość dodatku służbowego określonego w spornym rozkazy została zmieniona w trybie przewidzianym we właściwych przepisach.

Tym samym brak było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i ponownego obliczenia wysokości emerytury, stąd odwołanie podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji tego przepisu według

doktryny zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony.

Organ w odpowiedzi na odwołanie wniósł o zasądzenie od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zgodnie z art. 109 § 2 k.p.c. przy ustalaniu wysokości kosztów poniesionych przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

W niniejszej sprawie nie została przeprowadzona żadna rozprawa, wyrok wydano na posiedzeniu niejawnym, a zatem nakład pracy pełnomocnika sprowadzał się jedynie do sporządzenia odpowiedzi na odwołanie.

Sąd miał na uwadze również wysokość świadczenia emerytalnego pobieranego przez odwołującego - 1805,24 zł (decyzja o waloryzacji emerytury k. 177 a.r.).

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł o kosztach na podstawie art. 102 k.p.c. w punkcie II sentencji wyroku.

(...)